

en rimelig saglig vurdering før sin stemmeafgivning. Men som jeg netop sagde, har verden jo forandret sig, herunder ikke mindst kommunikationsmulighederne. Det er således, at nu til dags kan man udmærket bo temmelig langt herfra, ja, næsten hvor som helst, og følge særdeles godt med i de strømninger, i de tanker og i de regelsæt, som finder sted og foretages i Danmark.

Den elektroniske kommunikation er utrolig fremskreden. Jeg ved det af personlig erfaring, jeg har både slægtinge og venner i udlandet, som gang på gang forbavser mig ved at være fuldt ud vidende om ikke bare nye forholdsregler og ændringer i opfattelser, men også enkeltbegivenheder, som kan øve indflydelse på en vælger, før han er i stand til at afgive sin stemme rigtigt. Da det nu altså er således, at man kan bo fjernt herfra og være særdeles velorienteret – ja, man kan bo i udlandet og være bedre orienteret end én, der bor her i landet og ikke rigtig gider bruge den tid, det dog kræver at følge med – er der hermed indtrådt en anden situation end den, der var gældende på det tidspunkt, da bestemmelsen blev indført i grundloven, og derfor kan jeg ikke forstå ministerens afvisning.

Jeg kunne forstå det, hvis der var tale om, at der kræves nogle undersøgelser, og jeg kunne også forstå, hvis der var tale om en vis skepsis. Men allerede på nuværende tidspunkt at afvise forslaget finder jeg er letsindigt. Jeg synes, at statsborgerskabet som en af sine afgørende værdier har medindflydelse gennem stemmeafgivning, og derfor kunne jeg bedre have tænkt mig, hvis ministeren havde sagt, at hun med sit embedsværk og andre gode kræfter samt medvirken fra forslagsstillerne og hele udvalget ville gøre sig umage for at se, om der er en mulighed for at udvide kredsen af statsborgere, der kan udnytte deres i øvrigt soleklare ret til at afgive stemme.

Så vil jeg i øvrigt bakke hr. Nødgaard op. Jeg kunne godt unde ministeren en weekend eller måske endda en påske, hvor hun ikke behøver at spekulere lige på denne sag, for det er et lidt langsigtet forslag, som vel næppe kan nå at blive tilstrækkelig belyst i udvalgsarbejdet, inden lovgivningsdelen af denne samling slutter. Men der er altså tid til det, og jeg kunne godt tænke mig at lokke ministeren herop en gang til for at sige, at hun da er villig til at lægge nogle kræfter i at gøre det muligt for så mange statsborgere som muligt at udøve deres rettigheder som vælgere.

Så vil jeg, inden jeg slutter dette ordførerindlæg fra CD, erindre om, at vort partis gode medlem, Tom Høyem, som jo har været medlem af den danske regering, i 6 år tror jeg, gennem mange år har talt for netop dette forslag. Det skal nævnes, at han har været medinspirator til forslaget, og i øvrigt tak til De Konservative for at have samlet den brede kreds af partier og medlemmer af Folketinget, der står bag dette forslag.

Inger Marie Bruun-Vierø (RV):

Jeg skal gøre det kort.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at den ordning, som beslutningsforslaget lægger op til, ikke er forenelig med grundlovens § 29, stk. 1, og jeg vil i øvrigt henholde mig til indenrigsministerens uddybning.

Selv om Det Radikale Venstre ligesom andre også er af den opfattelse, at flest muligt udenlandsdanskere med dansk statsborgerskab skal have valgret, kan vi med Justitsministeriets fortolkning i ryggen ikke støtte beslutningsforslaget. Men det betyder jo på den anden side ikke, at vi ikke også gerne vil være med til at drøfte mulighederne for, om der f.eks. er mulighed for at parallelisere med de ændringer, vi lige har lavet. Nogle tjenestemandforhold er jo omfattet, og det kan godt være, man kan drage nogle paralleller. Jeg kan næsten aflæse af indenrigsministerens kropssprog, at indenrigsministeren er af den samme opfattelse: at der godt kan være nogle områder, som det er værd at kigge nærmere på.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Ja, kropssprog er jo godt, men det udtalte sprog er ikke mindre væsentligt.

Jeg har opfattet den radikale regeringspartners ordførertale her og nu som en åbning, og jeg kan da også nemt forestille mig, at det i den radikale folketingsgruppe må have været en meget besværlig beslutning i hovedsagen at afvise forslaget; det er selvfølgelig nok en følge af regeringsmedlemskabet, og al respekt for det. Men der var altså en åbning hos den radikale ordfører, og nu er indenrigsministeren altså også af regeringspartneren, Det Radikale Venstre, blevet opfordret til at komme herop én gang til og fortælle, om der ikke kan gøres noget.

Den afvisning fra Justitsministeriet, vi hørte refereret, får mig til at sige: Det er altså nogle år siden, at Justitsministeriet var overministerium,